

สาระสำคัญของตอนที่ 2

รูปแบบ/แนวทางของการจัดการสมัยใหม่

ในตอนที่ 2 นี้เป็นรูปแบบ/แนวทาง และวิธีการ/เทคนิคของการจัดการสมัยใหม่ที่ชื่อเรียกต่าง ๆ กันพร้อมตัวอย่างของธุรกิจที่จะนำแนวทางดังกล่าวมาใช้ โดยเริ่มตั้งแต่ การบริหารงานแบบเดินไปเดินมา (Walk Around Management) การบริหารงานแบบคุมเข้มและปล่อยหลวม (Tight-Loose Management) แก่นแท้ของการบริหารงานยุคโลกาภิวัตน์, การให้สิทธิอำนาจเบ็ดเสร็จ/การเสริมอำนาจ (Empowerment) การจัดการเชิงคุณภาพเบ็ดเสร็จ (Total Quality Management) การเปรียบเทียบประยุต์เพื่อความเป็นเลิศ (Benchmarking) การบริหารเพื่อความคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking) ทั้งหมดนี้เป็นรายละเอียดที่นักบริหารสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการบริหารในสมัยปัจจุบันได้เป็นอย่างดี

ส่วนเนื้อหาบทเรียนที่ได้รับจากการปรับลดขนาดองค์กร (Downsizing) นี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในองค์กรที่ได้นำวิธีการบริหาร/จัดการโดยปรับลดขนาดขององค์กรมาใช้ และเกิดปัญหา/อุปสรรคต่าง ๆ ติดตามมา สาระสำคัญส่วนนี้ประกอบได้ด้วยความหมาย ความสำคัญ ประโยชน์ ปัญหา และอุปสรรคของการปรับลดขนาดขององค์กรที่ธุรกิจที่มีชื่อเสียงได้นำไปประยุกต์ใช้แล้ว ซึ่งนับได้ว่าการปรับลดขนาดองค์กรเป็นแนวทางของการจัดการสมัยใหม่ที่นิยมใช้เช่นเดียวกันในขณะนี้

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนไม่ได้กล่าวถึงรูปแบบของการบริหารที่มีชื่อเรียกว่า การรีปรับระบบ หรือ Reengineering ที่เป็นที่ยอมรับ และจัดอยู่ในรูปแบบของแนวทางการจัดการสมัยใหม่อีกวิธีหนึ่ง เนื่องจากรายละเอียดในเรื่องนี้ได้จัดไว้ในหนังสือชื่อ รีเอ็นจิเนียริงกับสังคมไทยแล้ว หากผู้อ่านประสงค์จะหาความรู้เพิ่มเติมก็สามารถศึกษาได้จากหนังสือเล่มดังกล่าวนี้

รูปแบบ/แนวทางของการจัดการสมัยใหม่ (MODERN MANAGEMENT)

- การบริหารงานแบบเดินไปเดินมา (Walk Around Management)
- การบริหารงานแบบคุมเข้มและปล่อยหลวม (Tight-loose management)
- แก่นแท้การบริหารงานยุคโลกาภิวัตน์
- Empowerment แนวทางการจัดการยุคใหม่ : พัฒนาเพื่ออนาคต
- แก่นแท้ของการจัดการเชิงคุณภาพเบ็ดเสร็จ (Total Quality Management:TQM)
- การเปรียบประยুক্তเพื่อความป็นเลิศ (Benchmarking)
  - Benchmarking : ทางเลือกใหม่ของนักบริหาร
  - Benchmarking : ทางเลือกใหม่ของการปรับปรุงองค์การธุรกิจ (1)
  - Benchmarking : ทางเลือกใหม่ของการปรับปรุงองค์การธุรกิจ (2)
  - Benchmarking : ทางเลือกใหม่ของการปรับปรุงองค์การธุรกิจ (3)
  - Benchmarking : ทางเลือกใหม่ของการปรับปรุงองค์การธุรกิจ (4)
  - Benchmarking : ทางเลือกใหม่ของการปรับปรุงองค์การธุรกิจ (5)
  - Benchmarking : ทางเลือกใหม่ของการปรับปรุงองค์การธุรกิจ (6)
  - Benchmarking : ทางเลือกใหม่ของการปรับปรุงองค์การธุรกิจ (7)
  - Benchmarking : ทางเลือกใหม่ของการปรับปรุงองค์การธุรกิจ (8)
  - เคล็ดลับการเปรียบประยুক্তเพื่อความป็นเลิศ (Benchmarking)
- การบริหารเพื่อความคิดที่สร้างสรรค์ (Creative Thinking)
- บทเรียนที่ได้รับจากการปรับลดขนาดองค์การ (Downsizing)(1)
- บทเรียนที่ได้รับจากการปรับลดขนาดองค์การ (Downsizing) (2)
- บทเรียนที่ได้รับจากการปรับลดขนาดองค์การ (Downsizing) (3)
- บทเรียนที่ได้รับจากการปรับลดขนาดองค์การ (Downsizing) (4)
- บทเรียนที่ได้รับจากการปรับลดขนาดองค์การ (Downsizing) (5)

การบริหารแบบเดินไปเดินมา (Walk Around Management)

เมื่อเร็ว ๆ นี้ผู้เขียนได้ยินเพื่อนวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของผู้บริหารของเขาว่า ในแต่ละวันคน ๆ นี้ไม่เห็นทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลย มีแต่เดินไปเดินมา เดี่ยวคุยกับคนโน้นคนนี้อยู่ตลอดเวลา

เขายังพูดกันเล่น ๆ ในทำนองว่า “เดินไปเดินมารับ 5,000 น่งทำงานทั้งวันรับ 1,500” อะไร ๆ ทำนองนี้

เมื่อได้ยินเขาพูดกันเช่นนี้ เลยทำให้นึกถึงเรื่องของการบริหารงานแบบเดินไปเดินมา หรือเดินไปรอบ ๆ ที่เขาเรียกกันว่า Walk Around Management ขึ้นมาได้ และอยากรนำมาเล่าสู่กัน ฟังถึงการบริหารของผู้บริหารที่ใช่วิธีนี้ว่า คืออะไร มีวิธีการและผลประโยชน์อย่างไร

การบริหารงานแบบเดินไปรอบ ๆ หรือเดินไปเดินมานี้ บริษัทชั้นนำโดยเฉพาะบริษัทที่จำหน่ายสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีระดับสูง ไม่ว่าจะเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องโทรศัพท์หรือเครื่องมือสื่อสารที่ทันสมัยในอเมริกา ได้นำมาประยุกต์ใช้กับกิจการของตนกันนานพอสมควร

ตัวอย่างเช่น บริษัท แอปเปิล คอมพิวเตอร์ (Apple Computer) ได้เรียกชื่อการบริหารงานแบบนี้ว่า WAM หรือ Walk Around Management ส่วนบริษัท ฮิวเลท-แพคการ์ด (Hewlett-Packard) ได้ใช้ชื่อการบริหารงานแบบนี้ว่า Management by Wandering Around หรือการบริหารงานแบบเตร็ดเตร่ไปเรื่อย ๆ

นอกจากบริษัทที่กล่าวมาแล้วนี้ ยังมีบริษัทชั้นนำอาทิ บริษัทมอโตโรล่า (Motorola) ก็นำวิธีการบริหารแบบนี้มาใช้เช่นกัน จึงสามารถกล่าวได้ว่าเป็นลักษณะการบริหารงานแนวใหม่ ที่ได้รับความนิยมในสหรัฐอเมริกา

วิธีการบริหาร

วิธีการบริหารก็คือ ในแต่ละวัน ๆ ผู้บริหารระดับผู้บังคับบัญชาระดับสูงของธุรกิจจะออกเยี่ยมเยียนผู้ปฏิบัติงานระดับบัญชา เพื่อพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับงานที่รับผิดชอบ พนักงานที่ดูแลการผลิตหรือแม้กระทั่งคุยกันในเรื่องต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากงานที่รับผิดชอบ อาทิ เรื่องครอบครัว สารทุกข์สุกดิบต่าง ๆ ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะความเดือดร้อนต่าง ๆ จนได้เวลาพอสมควร ซึ่งอาจจะใช้เวลาตั้งแต่ 15-30 นาที สำหรับพนักงานแต่ละคน

การออกเยี่ยมเยียนพูดคุยสารทุกข์ทั้งเรื่องงานและเรื่องอื่น ๆ นี้ มิได้ทำกับพนักงานทุกคนในวันเดียวกัน แต่จะพยายามให้ทั่วถึงที่สุด ทั้งนี้โดยมีความต่อเนื่องในการออกเยี่ยมเยียนการพูดคุยดังกล่าว

ผู้บริหารอาจมีการจัดบันทึกรายละเอียดต่าง ๆ ที่ตนเองอยากจะทำไว้ทบทวนลงไปด้วย การออกพบปะพูดคุยกับพนักงานผู้ใต้บังคับบัญชาเช่นนี้ ต้องพยายามกระทำให้อยู่ในขอบเขตไม่เป็นการเล่นหัว หยอกล้อกัน จนเกิดความไม่ยำเกรง แต่จะกระทำในลักษณะให้ความเป็นกันเองกับผู้ใต้บังคับบัญชา โดยอยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม

เมื่อผู้บริหารกลับเข้ามาสู่สำนักงานของตน ก็จะพยายามนำเอาสิ่งที่ได้รับมาพิจารณาปรับปรุง พัฒนาหรือแก้ไขเพื่อให้งาน การดำเนินการ การร้องเรียนต่าง ๆ นั้นได้รับการแก้ไข

หากมีสิ่งใดที่ตนเองเห็นว่าจำเป็นต้องร่วมมือกันแก้ไข ในลักษณะของการแสดงความคิดเห็นทีมงานก็จะจัดให้มีการประชุมคณะกรรมการ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องมาร่วมช่วยกันแก้ไขปัญหา

การบริหารงานแบบนี้ หากพิจารณากันให้ดีแล้วจะเห็นได้ว่าเป็นลักษณะของการบริหารงานที่สะท้อนให้เห็นว่า ผู้จัดการมีความรู้สึกที่จะสลัดความเป็นเจ้าขุนมูลนายหรือฐานะของความเป็นผู้บังคับบัญชาออกไปบางส่วน

ทั้งนี้ โดยการแสดงออกในลักษณะที่ว่านี้ ผู้บริหารจะไม่เข้าไปสัมผัสจนเกินเลยไป จนเป็นการก้าวก่ายสายงานที่ตนเองได้มอบหมายให้ผู้บังคับบัญชาระดับล่างรับผิดชอบไปแล้ว เพราะมิฉะนั้น พนักงานที่ได้รับมอบหมาย อาจมองว่านายไม่ไว้วางใจหรือ จึงต้องมาคอยเพ่งเล็งอย่างใกล้ชิด ต้องตามมาดู มาสอบถามปัญหาเช่นนี้

การวางตัวของผู้บริหารที่มาเยี่ยมเยียนจะต้องวางตัวเป็นกลางพอสมควร ไม่ใช่จะมาเอออไปกับพนักงานระดับล่างอย่างเต็มที่ เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้พนักงานเกิดความกระด้างกระเดื่องกับผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้

ดังนั้น การที่ผู้บริหารระดับสูงออกมาเยี่ยมเยียน จะให้ได้ผลและมีประสิทธิภาพ ผู้บริหารควรระลึกไว้เสมอว่า การดำเนินการในลักษณะนี้ เท่ากับว่ามาช่วยผู้ใต้บังคับบัญชาระดับล่างช่วยกันทำงานช่วยกันแก้ไขปัญหา

และเมื่อเกิดกรณีที่มีความสงสัยในเรื่องใด ๆ ผู้บริหารจะต้องปรึกษาหารือกับผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของพนักงานเหล่านั้น ก่อนที่จะตัดสินใจอะไรลงไป เรียกได้ว่า ผู้บริหารต้องมีความหนักแน่นรอบคอบ และไม่หุนเหินเป็นพื้นฐาน

การออกมาสัมผัสกับสายงาน และพนักงานโดยตรงของผู้บริหารนี้ จะทำให้ผู้บริหารได้ทราบถึงแก่นแท้ของปัญหาภายในองค์กรอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ทำให้ได้ทราบถึงปัญหาและสภาพการปฏิบัติงานของพนักงานในแต่ละวัน ๆ ซึ่งดีกว่าการคอยฟังแต่รายงานที่จะส่งขึ้นไปเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม การบริหารในรูปแบบของการออกมาพูดคุยพบปะกับผู้ใต้บังคับบัญชา ผู้บริหารจะต้องพยายามทำตัวมิให้ผู้ใต้บังคับบัญชาเกิดความอึดอัดใจ และเข้าใจผิดว่าผู้บริหารกำลังมาสืบความลับ หรือกระทำตัวในลักษณะที่เป็นสายลับมาหาข่าวเพื่อการจับผิด

การบริหารงานแบบเดินออกไปพบกับพนักงานผู้ใต้บังคับบัญชานี้ หากดูกันไปแล้วจะเห็นว่ามีส่วนดีเกิดขึ้นแก่องค์การธุรกิจพอสมควร จากหลักการที่มีนักวิชาการด้านการบริหารได้เคยตั้งข้อสังเกตไว้ โดยเฉพาะ Robert Blake และ Jan Sayglay Mouton เป็นผู้ค้นคิดเกี่ยวกับแนวความคิดในวงการบริหารงานภายใต้หลักการของ Managerial Grid ได้แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารที่จะทำให้องค์การมีศักยภาพสูงและมีประสิทธิภาพดีนั้น ผู้บริหารควรมีความสนใจทั้งในด้านการผลิตสินค้า (Concern for Production) และควรมีความสนใจในด้านมนุษย์ด้วย (Concern for People) เพราะการให้ความห่วงใยและสนใจในตัวมนุษย์จะทำให้้องค์การเต็มไปด้วยมิตรภาพ และจะมีผลไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชา ในแง่ของความเชื่อถือและวางใจในตัวผู้บริหาร

สิ่งเหล่านี้จะไปสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการทำงานของพนักงาน และผลผลิตซึ่งเชื่อแน่ว่าผู้บริหารทุกคนต่างก็อยากจะทำให้องค์การของตนมีประสิทธิภาพเช่นนั้น ท่านละไม่ลองนำวิธีการเช่นว่านี้ไปลองใช้กับองค์การของท่านบ้างหรือ?

กรุงเทพธุรกิจ : 23 มีนาคม 2536

การบริหารงานแบบคุมเข้มและปล่อยหลวม (Tight-Loose Management)

ลักษณะของการบริหารงานแบบ “คุมเข้มและปล่อยหลวม” หรือที่เรียกวิธีการจัดการแบบนี้ว่า Tight-Loose management ในสหรัฐอเมริกา มีธุรกิจหลายประเภทที่บริหารงานด้วยวิธีการเช่นนี้ และนับได้ว่าประสบความสำเร็จพอสมควร

วิธีการบริหารแบบนี้ก็คือ ฝ่ายบริหารจะพิจารณาว่า ภายในองค์กรของตนมีสิ่งใดเป็นจุดอ่อนที่ต้องการแก้ไข และสิ่งใดเป็นจุดแข็งที่สามารถพัฒนาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น หลังจากนั้นก็จะกำหนดนโยบาย โดยเฉพาะการบริหารงานในแต่ละด้านขึ้น เช่น ด้านการผลิตจะมีสภาพเป็นอย่างไร นโยบายที่สำคัญ ๆ ในด้านนี้ ควรประกอบไปด้วยสิ่งใดบ้าง และพนักงานจะดำเนินการตามนโยบายอย่างไร

จากจุดนี้เอง เขาก็จะกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการทำงานโดยละเอียด เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายและวัตถุประสงค์ที่องค์กรต้องการ นอกจากด้านการผลิตแล้ว การกำหนดนโยบายการบริหารงาน ยังสามารถที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องในส่วนอื่น ๆ ได้ เช่น การให้บริการลูกค้า การสั่งซื้อสินค้า การบริหารบุคคล การบัญชี การเงิน การตลาด และอะไร ๆ อีกหลายอย่าง

แต่อย่างไรก็ตาม ฝ่ายบริหารจะต้องพิจารณาว่านโยบายการดำเนินงานส่วนใดที่สำคัญ และจำเป็นต้องเข้มงวดเป็นพิเศษ มิฉะนั้นจะก่อให้เกิดผลเสียแก่องค์กรตลอดจนพนักงานได้ ในส่วนนี้จัดว่าเป็นส่วนที่ต้องดูแลอย่างใกล้ชิด เรียกได้ว่าเป็นการบริหารงานแบบคุมเข้ม

ธุรกิจที่เป็นลักษณะของร้านค้าปลีก มักจะต้องดำเนินงานที่จะมีผลต่อลูกค้าโดยตรง ตัวอย่างเช่น จะต้องมีการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด เกี่ยวกับการประกอบอาหารเพื่อจำหน่าย หรือการให้บริการแก่ลูกค้า เมื่อเป็นเช่นนี้ การดำเนินงานในส่วนนี้ จึงมักจะมีระเบียบวิธีการกฎเกณฑ์ออกมาควบคุม และให้พนักงานในองค์กรปฏิบัติอย่างเคร่งครัด จะผิดไปจากนโยบายและวิถีทางที่กำหนดมาไม่ได้

ตัวอย่างเช่น กรณีของร้านอาหารประเภทฟาสต์ฟู้ด เช่น ร้านแมคโดนัลด์ ผู้ก่อตั้งคือ นาย Ray Kroc ได้กำหนดไว้ว่าใครก็ตามที่ได้สิทธิประโยชน์ทางการค้าไปจากแมคโดนัลด์ จะต้องประพฤติตามกฎและระเบียบว่าด้วยการดำเนินงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการเตรียมอาหาร การตกแต่งร้านค้า รวมถึงความรวดเร็วในการให้บริการที่ดีเลิศ แม้กระทั่งห้องน้ำ ก็จะต้องรักษาความสะอาดอย่างเคร่งครัด คราบไขมันสิ่งสกปรกจะปรากฏอยู่บนเตาบริเวณที่ประกอบอาหารไม่ได้

เหล่านี้เป็นกฎที่วางไว้ให้ผู้รับสิทธิประโยชน์ทุกคนต้องปฏิบัติตาม ในส่วนนี้ถือว่าเป็นการบริหารแบบเข้ม แต่ในเวลาเดียวกันนโยบายจัดการของบริษัทที่เปิดโอกาสให้ผู้ได้รับสิทธิประโยชน์ทางการค้าสามารถคิดค้นอาหารจานใหม่ ๆ ออกมาได้เช่นกัน เรียกได้ว่า ปล่อยหลวมในด้านการสร้างสรรค์ ผลจากการบริหารงานเช่นนี้ปรากฏว่า มีอาหารจานพิเศษออกมาอีก ๒ ชนิด ที่เป็นที่ยอมรับจากผู้บริโภคทั่วไปคือ MC.D.L.T. และ Egg McMuffin ซึ่งในไม่ช้าคงนำมาเผยแพร่ในบ้านเราบ้าง

การบริหารงานแบบปล่อยหลวมหรือ Loose Management นั้น มิได้หมายความว่า จะไม่มีการจัดการอะไรเลย หรือปล่อยงานในส่วนนั้น ๆ ตามบุญตามกรรมก็หาไม่ เพียงแต่ในกิจการหรืองานส่วนนี้ ผู้บริหารได้พิจารณาแล้วว่าไม่มีอันตรายแก่องค์การโดยตรงเหมือนบางสิ่งบางอย่าง เช่น การควบคุมคุณภาพของการผลิตอาหาร หรือการให้บริการของร้านค้า เช่นในกรณีข้างต้น นอกจากนั้น ฝ่ายบริหารยังได้พิจารณาเห็นว่า การมีมาตรการที่เข้มงวด ควบคุมอย่างเข้มข้นจะไม่ก่อให้เกิดผลดีแต่ประการใด สู้ปล่อยให้ฝ่ายนั้น ๆ ดำเนินการอย่างอิสระจะดีกว่า

เมื่อเป็นดังนี้ เราจะพบว่าในองค์การที่มีนโยบายการบริหารงานในรูปลักษณะนี้ จะเปิดโอกาสให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ มีอิสระในการดำเนินงานอย่างเต็มที่ ฝ่ายบริหารจะไม่ควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด ดังกรณีของร้านแมคโดนัลด์ เป็นต้น จะเห็นว่า เขาควบคุมดูแลอย่างเข้มงวดในส่วนการให้บริการ การประกอบอาหารให้ได้มาตรฐาน ความสะอาด ความรวดเร็ว และมีคุณภาพ แต่ในส่วนที่ปล่อยหลวม หรือให้อิสระในการคิดค้นอาหารสูตรแปลก ๆ เมื่อได้สูตรแล้วก็แจ้งให้สำนักงานใหญ่ทราบ หากพิจารณาแล้วเห็นว่าดี และสามารถขายได้ ก็จะบรรจุสูตรดังกล่าวไว้ในร้านค้าสาขาอื่น ๆ ด้วย ผลจากการเปิดโอกาสหรือปล่อยให้มีการจัดการในลักษณะนี้ทำให้ทุก ๆ สาขาของร้านแมคโดนัลด์สามารถที่จะเป็นผู้บุกเบิกสูตรอาหารใหม่ ๆ ได้เสมอ นี่คือผลดีของการปล่อยหลวม

ตัวอย่างอีกกรณีหนึ่งที่มีลักษณะของการจัดการในรูปแบบนี้ก็คือ ร้านขายสินค้าราคาถูก (Discount House) ที่มีชื่อว่า Wal-Mart ในสหรัฐอเมริกา Wal-Mart ได้ชื่อว่าเป็นร้านค้าที่คนอเมริกาต้องการจะเข้าไปทำงานอย่างยิ่ง Wal-Mart เป็นร้านขายสินค้าราคาถูกที่นำเอาเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยเฉพาะคอมพิวเตอร์มาใช้ในการสั่งซื้อของ การจัดส่งของไปยังร้านค้าในเครือ ตลอดจนการสั่งซื้อสินค้าไปยังผู้ผลิตที่ทำการค้ากับ Wal-Mart

ในส่วนของการจัดส่งสินค้านี้แหละ ที่ถือว่าเป็นจุดเด่นของร้าน Wal-Mart เพราะสามารถจัดส่งสินค้าได้อย่างรวดเร็ว เมื่อได้รับคำสั่งซื้อจากสาขาที่อยู่ในภูมิภาคต่าง ๆ ทางสำนักงานกลางจะรับผิดชอบกับผู้ขายผ่านคอมพิวเตอร์ให้นำสินค้ามาส่งทันที หลังจากนั้น ภายใน 48 ชั่วโมง นับจากที่มีคำสั่งซื้อเข้ามา สินค้าเหล่านี้จะถูกจัดส่งจากสำนักงานกลางไปยังร้านค้าที่สั่งซื้อสินค้า ของ Wal-Mart ที่อยู่ในภูมิภาคต่าง ๆ ทำให้ร้านค้าเหล่านี้สามารถที่จะให้

บริการกับลูกค้าได้อย่างรวดเร็ว เรียกได้ว่า ทั้งใจทั้งลูกค้าและผู้จัดการสาขาของ Wal-Mart

วิธีการต่าง ๆ โดยเฉพาะในเรื่องของการจัดส่งสินค้านี้ ถือเป็นงานที่สำคัญที่ต้องควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด ถือเป็นหัวใจของ Wal-Mart ในการแข่งขันกับคู่แข่งรายอื่น ๆ ที่มีต้นทุนการส่งสินค้าที่สูงกว่าและล่าช้ากว่า ดังนั้น Wal-Mart จึงพิถีพิถันเข้มงวดมากในเรื่องนี้ เรียกได้ว่ามีการจัดการแบบคุมเข้ม

แต่ในเวลาเดียวกันในการบริหารงานของแต่ละสาขา Wal-Mart กลับปล่อยให้ผู้จัดการสาขาดำเนินการต่าง ๆ ได้เอง เช่น การจัดพื้นที่ในร้าน การจัดมุมสินค้าพิเศษ หรือแม้กระทั่งการพิจารณานำสินค้าเข้าสู่ร้านค้า แต่ละสาขามีอิสระเต็มที่ ความคิดต่าง ๆ ในเรื่องเหล่านี้จะเกิดจากผู้จัดการสาขาทั้งสิ้น ซึ่งทางสำนักงานกลางเปิดโอกาสให้แสดงฝีมือเต็มที่ ไม่เข้าไปควบคุมอย่างใกล้ชิดเหมือนงานในด้านการจัดส่งสินค้า ในส่วนนี้จึงเป็นส่วนที่ “ปล่อยหลวม” แต่ตนเองยังคงติดตามอยู่อย่างห่าง ๆ

กรุงเทพธุรกิจ : 19 ธันวาคม 2536

แก่นแท้การบริหารยุคโลกาภิวัตน์

แก่นแท้ของการบริหารและการจัดการยุคใหม่ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในขณะนี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง การจัดการเชิงคุณภาพเบ็ดเสร็จ (Total Quality Management) การยกเครื่องหรือการรื้อปรับระบบ (Reengineering) การให้สิทธิอำนาจเบ็ดเสร็จ (Empowerment) และการบริหารที่นำส่วนดีมาจาก คนอื่นมาประยุกต์กับกิจการของตน ที่เรียกกันว่า Benchmarking นั้น สิ่งเหล่านี้มีอะไรที่เหมือน หรือคล้ายคลึงกันบ้าง หากเราวิเคราะห์กันให้ดีแล้ว จะเห็นความคล้ายคลึงในสาระสำคัญดังนี้ คือ

ขอบเขตกว้างขวาง ความรับผิดชอบสูงขึ้น

ประเด็นแรกคือ มีการขยายขอบเขตและความรับผิดชอบออกไปจากเดิม ซึ่งหากจะพูด ไปแล้ว งานใคร งานมัน พนักงานต่างฝ่ายต่างทำหน้าที่ที่ตัวเองถนัด เรียกได้ว่าเน้นความเชี่ยวชาญ เฉพาะอย่าง หรือ Specialist แต่มาถึงสมัยนี้ก็กลับเน้นให้คนเป็น “เถ้าแก่” หรือผู้ประกอบการ ซึ่งคนที่เถ้าแก่ต้องทำได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นงานประจำวันในร้านค้าของตน งานบัญชี งาน ดูแลทรัพย์สินภายในร้าน งานดูแลลูกค้าพนักงาน จนถึงงานขาย ที่ต้องให้บริการลูกค้าที่มาติดต่อ เหล่านี้เป็นต้น

เมื่อพิจารณาแล้ว พนักงานสมัยนี้ต้องทำงานให้ได้หลายอย่างในเวลาเดียวกันเช่นเดียวกับเถ้าแก่ แต่อาจจะดีกว่าตรงที่ว่ามีการนำเครื่องมือ เครื่องทุ่นแรงมาใช้มากขึ้น จากอดีตที่มีเพียง การดีดลูกคิด เมื่องานมากขึ้น ความรับผิดชอบก็มากขึ้นด้วยเช่นกัน หรืออีกนัยหนึ่งความรับผิดชอบของพนักงานในสมัยนี้ ไม่ได้มีขอบเขตเฉพาะงานเดิมที่ตนเรียนรู้มาโดยเฉพาะเท่านั้น แต่ต้อง ขยายขอบเขตและความรับผิดชอบไปยังงานอื่น ๆ ที่ต้องรับมา โดยจะต้องทำให้เป็น คิดให้เป็นด้วย จากการที่ทำให้พนักงานต้องทำงานหลาย ๆ อย่างได้มาพร้อม ๆ กันนี้ ทำให้พนักงานหลายคนเริ่มลดความคิดติดยึดที่ว่างานของข้าใครอย่าแตะลงได้พอสมควร

ดังนั้น จึงส่งผลทำให้ทัศนคติของพนักงานมีการเปิดตัวมากขึ้น ใจกว้างมากขึ้นและพร้อม ที่จะรับความเปลี่ยนแปลง โดยจะต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพสิ่งแวดล้อมรอบด้านของธุรกิจ ทำให้ เกิดความคล่องตัวมากขึ้นกว่าเดิม เหมาะสมกับสภาพการค้า การแข่งขันที่มารุ่มล้อม ซึ่งจะว่าดีก็ ดี จะว่าไม่ดีก็ได้ เพราะการที่ไม่ได้จำเพาะเจาะจงในงานใดงานหนึ่งในหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งนั้น ทำให้ ความเชี่ยวชาญและความลึกซึ้งในงานนั้น ๆ รู้น้อยและไม่เต็มที่เหมือนพนักงานรุ่นเก่า ซึ่งฝ่าย บริหารจะต้องบริหารกันเองว่า จะเลือกอะไร จึงจะเหมาะสมกับองค์การเพราะทุกอย่างย่อมต้องมีทั้ง ดีและเสียเป็นของคู่กัน

คาดหวังผลงานสูง

ประเด็นที่สอง การนำแนวทางการจัดการยุคใหม่มาใช้ มักมีการคาดหวังผลงานที่สูง นั่นคือแนวทางยุคใหม่ ๆ นี้ หวังที่จะทำให้องค์การเกิดผลอย่างเห็นได้อย่างชัดเจน และมหาศาล เลยทีเดียว การได้ผลผลิตเพียงแค่ 5% หรือ 10% เหมือนกับในยุคก่อน ๆ มักไม่นำมาพูด แต่ผู้บริหารจะพูดกันว่า หากนำการบริหารยุคใหม่มาใช้ จะให้ผลอย่างมหาศาลทีเดียวคุ้มค่าต่อการเสี่ยงและการลงทุนที่จะปรับแนวทางการบริหารเสียใหม่ เรียกได้ว่า คนที่เป็นผู้กำหนดรูปแบบการบริหารขึ้นมา และคนที่นำมาใช้ต่างพยายามที่จะโฆษณาชวนเชื่อแนวการบริหารใหม่ ๆ นี้อย่างเต็มที่ เพื่อหวังผลในการจูงใจให้คนหันมาสนใจ หรือคล้อยตามในแนวความคิดที่จะนำมาใช้ในองค์การ

มีเป้าหมายเด่นชัด

ประเด็นที่สาม มีการตั้งเป้าหมายที่ชัดเจน ซึ่งจะว่าไปแล้ว ในแนวทางการบริหารยุคก่อน ๆ มีการตั้งเป้าหมายเช่นเดียวกัน แต่อาจจะไปในทิศทางต่างกัน เช่น ด้านการผลิต การตลาด ด้านการเงิน ฯลฯ แต่การบริหารแนวใหม่ ๆ นั้น เป้าหมายกลับหันมาเน้นหนักในด้าน การให้บริการแก่ลูกค้ามากกว่าเป้าหมายในด้านอื่น ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

เน้นการให้การศึกษา

ประเด็นที่สี่ แนวการบริหารยุคใหม่นี้ เน้นการให้การศึกษา การฝึกอบรมเป็นสำคัญ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะเกรงว่าพนักงานจะมีความสับสนในแนวคิดของรูปแบบบริหารที่จะนำมาใช้ และมีความเชื่อว่า การให้การศึกษาและการฝึกอบรม จะเป็นหนทางในการติดต่อสื่อสาร เป็นตัวเชื่อมแนวคิดทางการบริหารให้เข้ากับความรู้ความเข้าใจของพนักงานแต่ละคนด้วย เรียกได้ว่าเดี๋ยวนี้ไม่ว่าจะเป็นแนวทางการจัดการใหม่ ๆ ในรูปใด ๆ ก็ตาม ประเด็นที่จะต้องถูกนำมากล่าวไว้คือ จะต้องให้การศึกษาและการฝึกอบรม เพื่อให้ผู้ที่รับแนวทางการจัดการได้คลายความสับสนเสียก่อน

นั่นคือ นอกจากจะเป็นในด้านการให้บริการลูกค้า หรือ Service Oriented ตามประเด็นที่ 3 แล้ว ยังเป็นเน้นย้ำด้านการศึกษา หรือ Educational Oriented ด้วยเช่นกัน ซึ่งแน่นอนว่าการให้การศึกษาสามารถทำได้โดยพนักงานฝ่ายฝึกอบรมผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง หรืออาจจะใช้บุคคลอื่น เช่น บริษัทที่ปรึกษา เข้ามาดำเนินการก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม การให้ศึกษายังคงเป็นของคู่กันกับแนวทางการบริหารยุคใหม่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แก้ไขปัญหาร่วมกัน

ประเด็นที่ห้า แนวการจัดการยุคใหม่ ไม่ว่าจะเป็นของญี่ปุ่นที่เลื่องชื่อในนามของทฤษฎี Z ซึ่งศาสตราจารย์ วิลเลียม จี อู ชี (William G. Ouchi) ได้กล่าวไว้ในหนังสือของเขาในยุค ค.ศ. 1980 จนกระทั่งเรื่อยมาถึง ศาสตราจารย์ ไมเคิล แฮมเมอร์ และนาย เจมส์ แชมป์ ผู้เขียนเรื่อง Reengineering the Corporation ในสมัยนี้ก็ตาม ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า การบริหารงานยุคใหม่ ผู้บริหารกับผู้ใต้บังคับบัญชาต้องเข้ามาจับบทบาทในการแก้ไขปัญหาร่วมกัน ลำพังจะให้พนักงานที่ของฝ่ายจัดการ หรือฝ่ายบริหารเหมือนแต่ก่อน เห็นที่จะไม่ได้เสียแล้ว

ผู้บริหารจำเป็นต้องฟังข้อคิดเห็นของลูกน้องในเวลาเดียวกันด้วย และลูกน้องเองต้องแสดงความคิดเห็นที่จะช่วยฝ่ายบริหารในการทำงานเดียวกัน บริษัทจึงจะปรอด จะทำตัวเหมือนนายเหมือนลูกน้อง และมีขั้นวาระที่ห่างไกลกัน เดียวนี้ดูจะเป็นการบริหารงานที่ล้าสมัยไปเสียแล้ว ไม่เป็นที่นิยมปฏิบัติและยอมรับกันในสังคมธุรกิจ ที่นับวันจะเป็นการแก้ปัญหาร่วมกันจากทั้งสองฝ่ายมากขึ้น เข้าตำราที่ว่า “หลายหัวดีกว่าหัวเดียว”

ทำงานเป็นทีม

ประเด็นที่หก อาจเรียกได้ว่าเป็นผลจากการแก้ไขปัญหาร่วมกัน ทำให้ช่องว่างระหว่างตำแหน่งจะใกล้ชิดกันมากขึ้นกว่าเดิม นายและลูกน้องในการบริหารงานยุคใหม่ มีความเชื่อว่า ควรจะเน้นการทำงานเป็นทีมมากกว่าต่างคนต่างทำ รวมไปถึงในหมู่พนักงานด้วยกันเอง

ประกอบกับ เมื่อลักษณะงานเปลี่ยนจากความเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะอย่างไปเป็นผู้เชี่ยวชาญหลาย ๆ อย่าง ทำให้การถือตัวว่างงานโครงการมันลดน้อยลง สภาพความเป็นกลุ่มเดียวกันเป็นทีมเดียวกัน มีมากขึ้นกว่าเดิม แม้ว่าใหม่ ๆ จะยังไม่เข้ารูปเข้ารอยก็ตามแต่เชื่อแน่ว่านานวันเข้า สปิริตของการทำงานเป็นทีมดูจะชัดเจนยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็น Reengineering Benchmarking หรือ Empowerment นั้น ล้วนอยู่ในรูปของการทำงานเป็นทีมทั้งสิ้น หรือหากจะย้อนไปดู Theory Z ของญี่ปุ่นจะเห็นได้ชัดว่า การทำงานเป็นทีมนั้นยังถูกกล่าวไว้และให้ความสำคัญในส่วนนี้เช่นเดียวกัน

ทุกคนต้องเข้ามามีส่วนร่วม

ประเด็นที่เจ็ด อาจจะถูกคล้าย ๆ กับประเด็นที่ห้าในเรื่องการแก้ปัญหาร่วมกัน แต่แนวทางการบริหารยุคใหม่นั้น มักจะกล่าวไว้ว่า ส่วนหนึ่งของความสำเร็จขององค์กรใดองค์กรหนึ่งนั้น ตัวลูกจ้างหรือพนักงานชั้นผู้น้อยจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในการทำงาน และส่วนร่วมที่ว่านี้จะต้องเกิดจากจิตสำนึกของพนักงานชั้นผู้น้อยเองด้วย ไม่ใช่เป็นการสั่งการมาจากเบื้องบนให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้

ดังนั้น ในสมัยนี้ลูกจ้างจะต้องเตรียมตัวในเรื่องต่าง ๆ เช่น การเรียนรู้พื้นฐานทางธุรกิจ และการจัดการ อาทิ การสร้างสรรค์งานแปลก ๆ ใหม่ ๆ การฝึกอบรม การเสนอแนะข้อคิดเห็นต่าง ๆ ฯลฯ จึงทำให้บทบาทของลูกจ้างสมัยนี้ ต้องเป็นคนที่ต้องใฝ่รู้ ขวนขวายหารายละเอียดในเรื่องเหล่านี้เพิ่มมากขึ้น

การเรียนรู้จากสถาบันการศึกษาในเรื่องของการบริหารอาจไม่เพียงพอ การหาประสบการณ์ใหม่ ๆ จะต้องมีและจะต้องเตรียมพร้อมไว้เมื่อโอกาสมาถึง ลักษณะของลูกจ้างจะเปลี่ยนจากการตั้งรับ มาเป็นการรุก เพราะนายสมัยนี้ โดยเฉพาะที่นำแนวทางการจัดการยุคใหม่มาใช้ มักจะเปิดโอกาสให้ลูกจ้างได้เข้ามามีส่วนร่วมคิด ร่วมแก้ปัญหา แล้วเขายังคาดหวังในตัวลูกจ้างไว้สูงว่าต้องมีความพร้อมมาพอสมควร

สิ่งนี้หากจะพูดไปแล้ว ในบ้านเมืองของฝรั่งเศสเขาเคยชินกับการที่แต่ละบุคคลแสดงออกอย่างเต็มที่ แต่ในบ้านเมืองของเราลูกจ้างมักมีความเกรงใจ เหนียมอาย ไม่กล้าที่จะแสดงออก บางครั้งกลัวจะข้ามหน้าข้ามตาหายไป ดังนั้น จึงติดยึดในรูปแบบเดิม คือ สงบเสงี่ยม เจียมเนื้อเจียมตัว และรอฟังคำสั่ง มากกว่าที่จะเป็นฝ่ายถาม ฝ่ายพูด หรือฝ่ายรุก ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดผลเสียของการนำแนวทางการบริหารงานยุคใหม่มาใช้ในบ้านเมืองของเราทำได้ล่าช้า และไม่ราบรื่นเหมือนสังคมอื่น

คงไม่ว่ากันเพราะวัฒนธรรมประเพณีของไทยเราได้ยึดถือมาในลักษณะเช่นนี้มานานแล้ว แต่น่าจะเป็นอุทาหรณ์ให้สถาบันการศึกษาเปลี่ยนแนวการศึกษา โดยฝึกคนให้มีลักษณะที่กล้าคิด กล้าทำ และกล้าแสดงออกให้มากขึ้นกว่าเดิม มิฉะนั้นประสิทธิภาพในการบริหารงานก็จะไม่ได้ผลเท่าที่ควร

กรุงเทพมหานคร : 16 กรกฎาคม 2538

แนวทางการจัดการยุคใหม่ : พัฒนาเพื่ออนาคต (Empowerment)

Empowerment เป็นแนวการจัดการรูปแบบใหม่ที่แพร่หลายพร้อม ๆ กับการรีเอนจิเนียริง และ Benchmarking นอกจากนี้ แนวคิดนี้ยังคงจัดว่าเป็นแนวการจัดการเชิงคุณภาพเบ็ดเสร็จ หรือ Total Quality Management (TQM) อีกด้วย

การจัดการแบบ Empowerment นี้คืออะไร? มีความหมายอย่างไร?

หากจะแปลเป็นภาษาไทยแล้วคำว่า Empowerment อาจหมายถึง “การเสริมอำนาจ” “การเสริมกำลัง” ก็ได้ แต่ในความหมายทางการบริหารและการจัดการนั้นหมายถึงอำนาจและสิทธิขาดในการตัดสินใจ ภายในขอบเขตหรือกรอบของการปฏิบัติงานหนึ่ง ๆ โดยไม่ต้องขออนุญาต หรือขออนุมัติจากผู้ใดอีก

อีกนัยหนึ่ง Empowerment คือ อำนาจในการตัดสินใจเบ็ดเสร็จ ที่ทางบริษัทมอบหมายให้ดำเนินงานในเรื่องนั้น ๆ ได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องเสนอหรือขออนุมัติกลับไปกลับมาอีก ทั้งหมดนี้เพื่อให้คุณภาพของการบริหารและการจัดการโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การให้บริการลูกค้า สามารถทำได้อย่างรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะช่วยให้ลูกค้าได้รับความพึงพอใจ นับเป็นจุดประสงค์ที่สำคัญของแนวทางการจัดการแบบเชิงคุณภาพเบ็ดเสร็จ หรือ TQM

หากดูผิวเผินจะเห็นว่า Empowerment นี้ ไม่น่าจะแตกต่างจากการมอบอำนาจการบังคับบัญชา หรือ Delegation of Authority เลย แต่จริง ๆ แล้วตามแนวความคิดของ Empowerment นั้น มีจุดแตกต่างอยู่ตรงที่ว่า “ไม่ใช่แต่เพียงการให้อำนาจในการตัดสินใจหรืออำนาจในการบังคับบัญชาเท่านั้น แต่รวมถึงการให้ทรัพยากร (Resources) ต่าง ๆ อาทิ งบประมาณ กำลังคน และอื่น ๆ ด้วย” เรียกว่าใครหรือกลุ่มใดก็ตาม ที่ได้รับอำนาจเช่นนี้ สามารถทำอะไร ๆ ก็ได้ แต่สำหรับการมอบอำนาจการบังคับบัญชาในรูปแบบเดิมนั้น ได้รับมอบอำนาจไปแล้ว แต่เวลาลงมือปฏิบัติจริง ๆ ต้องขออนุมัติกันใหม่ หรือคิดได้แต่ปฏิบัติไม่ได้ เพราะไม่มีเครื่องมือเครื่องมือ ไม่มีเงินไม่มีทรัพยากร แนวความคิดของ Empowerment แตกต่างกันตรงจุดนี้

อีกจุดหนึ่งที่ทำให้ Empowerment แตกต่างไปจากการมอบอำนาจการบังคับบัญชาแบบเก่า คือภายใต้แนวทางของ Empowerment บริษัทจะต้องสนับสนุนส่งเสริมให้บุคลากรที่ได้รับสิทธินี้ มีความคิดริเริ่มด้วยตัวเอง ไม่ใช่บริษัทคิดขึ้นมาแล้วให้บุคลากรเหล่านี้รับไปดำเนินการ

ดังนั้นใครก็ตามที่ได้รับสิทธิเหล่านี้มา เขาจะต้องคิดเอง ทำเอง ตัดสินใจเอง จุดที่สำคัญคือ บริษัทจะร่วมรับผิดชอบในการกระทำนั้น ๆ อย่างเต็มที่และเต็มใจ นี่คือแนวความคิดของการจัดการที่เรียกว่า Empowerment

ในสหรัฐอเมริกา ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่จะมีอิทธิพลในการนำแนวความคิด Empowerment มาใช้ให้เกิดประสิทธิภาพ พบว่าประกอบด้วยปัจจัยดังต่อไปนี้

ต้องเต็มใจจึงจะได้ผล

ประการที่หนึ่ง พนักงานในองค์กรธุรกิจนั้น จะต้องพร้อมใจ มีความต้องการและเต็มใจที่จะปรับปรุงกระบวนการทำงานของตนเองให้ดีขึ้น สถาบัน Brookings International ได้พบว่าร้อยละ 93 ของพนักงานของอเมริกัน มีจิตสำนึกที่ต้องการพัฒนาคุณภาพขององค์กร และการปฏิบัติงานอยู่แล้ว ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องยากที่จะนำแนวความคิดนี้มาใช้ในองค์กรธุรกิจของชาวอเมริกัน

สำหรับในบ้านเมืองของเรา ผู้เขียนไม่มีข้อมูลอยู่ในมือ แต่คิดว่าพนักงานคนไทยของเราทุกคนอยากจะให้องค์กรของตนดี เพราะองค์กรก็เปรียบเหมือนหม้อข้าวของเขา ใครล่ะอยากจะทุบหม้อข้าวของตนทั้ง ดังนั้น ปัจจัยแรก ซึ่งหมายถึงความยินดีเต็มใจของคนในองค์กรที่พร้อมจะรับแนวคิดใหม่นี้ ก็คงใกล้เคียงกับแนวทางการรื้อปรับระบบ หรือรีเอนจิเนียริง ที่ทุกคนต้องเต็มใจอะไร ๆ จึงจะทำได้

กล้าตัดสินใจและยอมรับผล

ประการที่สอง พนักงานที่ได้รับอำนาจนี้ไป ต้องพร้อมที่จะ “คิดค้น” “แสวงหา” ความคิดใหม่ ๆ กล้าที่จะทดลองความคิดใหม่ ๆ และกล้าที่จะตัดสินใจ อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด หากมั่นใจว่าสิ่งที่เราคิดขึ้นมานั้นดีที่สุดแล้ว ส่วนจะเกิดผลสำเร็จหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ในสหรัฐ มีบริษัทผู้ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคบริษัทหนึ่ง อนุญาตให้วิศวกรของบริษัทนำแนวคิดนี้ไปใช้ โดยเฉพาะในด้านการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ประจำบ้านภายหลังที่ได้ใช้จ่ายเงินไปประมาณ 25,000 เหรียญสหรัฐ หรือประมาณ 600,000 กว่าบาท พบว่าไม่สำเร็จตามที่คาดหมายไว้ เพราะผลิตภัณฑ์ที่ได้ออกมายังคุณภาพไม่ดีพอ ดังนั้น ในวันรุ่งขึ้นทั้งสองคนจึงได้รับคำสั่งให้เข้าพบประธานบริษัท ตามช่าวบอกว่าทั้งสองจิตใจไม่ดี เพราะผลงานของตนไม่ดีเท่าที่ควร แต่ปรากฏว่าเหตุการณ์กลับตาลปัตร วิศวกรทั้งสองคนได้รับการต้อนรับจากคณะกรรมการบริหารของบริษัทเป็นอย่างดี ทางบริษัทได้จัดงานกันอย่างเอิกเกริก เพราะสิ่งที่ผู้บริหารชื่นชมคือ “ความพยายาม และความตั้งใจ” ที่บุคลากรได้พยายามทำงานอย่างเต็มที่

สิ่งเหล่านี้ผู้บริหารให้ความสำคัญมากกว่า เพราะอย่างน้อยพนักงานจะได้มีความคิดที่จะแสวงหาคิดค้นสิ่งที่ดี ๆ ให้กับธุรกิจของตน แม้ว่าวันนี้จะไม่สำเร็จ แต่บริษัทก็เชื่อมั่นได้ว่า หากพนักงานมีความคิดเช่นนี้ ความสำเร็จย่อมเกิดอย่างแน่นอนในอนาคตที่จะมาถึง เช่น สัจธรรมที่ว่า “ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น”

เข้าถึงข้อมูลได้ง่าย

ประการที่สาม คือ พนักงานที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการในแนวโน้มจะต้องสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลของบริษัทได้โดยสะดวก เช่น ทีมงานสามารถจะหาข้อมูลจากหน่วยงานต่าง ๆ อาทิ ฝ่ายผลิต ฝ่ายขาย ฝ่ายบัญชีได้ เพราะการเข้าถึงแหล่งข้อมูลข่าวสารนี้ จะช่วยให้พนักงานหรือทีมที่กำลังทำงานอยู่ มีข้อมูลอย่างเพียงพอที่จะปรับปรุง พัฒนาหรือใช้ในการตัดสินใจของเขาเหล่านั้น นั่นคือทุกแผนก ทุกฝ่าย ที่เกี่ยวข้องจะต้องสนับสนุนในการให้ความช่วยเหลือกับกลุ่มบุคคลเหล่านี้ด้วย เรื่องนี้คงจะต้องอาศัยผู้บริหารระดับสูงในการทำความเข้าใจกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับแนวทางการจัดการแบบ Empowerment เพื่อให้ได้รับทราบสถานการณ์และรวมกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว

ทำงานอย่างเต็มความสามารถ

ประการที่สี่ พนักงานที่มีสิทธิดำเนินงานในรูปแบบนี้จะต้องมีความรับผิดชอบในตนเอง รวมถึงทีมที่ทำงานด้วย โดยจะต้องใช้ความพยายามทั้งของตนเองและของทีมงาน “ทำงานอย่างเต็มความสามารถ” ไม่ใช่ทรัพยากรต่าง ๆ อย่างไม่รู้จุดหมาย สิ้นเปลืองสุรุ่ยสุร่าย หรือใช้อำนาจที่ได้มาในลักษณะของการวางอำนาจหรือใช้ในทางที่ผิด ทุกอย่างที่จะต้องเต็มความสามารถและสอดคล้องกับเป้าหมายที่ทุกคนได้ยอมรับกัน หากพฤติกรรมของพนักงานและของกลุ่มคณะทำงานที่ได้รับมอบหมายเป็นไปเช่นนี้ การนำแนวคิด Empowerment มาใช้ย่อมเกิดประสิทธิภาพขึ้นอย่างแน่นอน

ทั้งสี่ประการนี้ คือปัจจัยที่ผู้บริหารต้องพิจารณาว่า สภาพการณ์ภายในองค์การของเรามีความพร้อมเช่นที่ว่าแล้วหรือยัง

คราวนี้มาถึงหน่วยงานที่เขานำวิธีการ Empowerment มาใช้บ้าง บางบริษัทเราอาจเคยได้ยินชื่อ บางบริษัทก็อาจจะไม่เคยได้ยินก็ได้ ทั้งหมดเป็นบริษัทในสหรัฐอเมริกา อาทิ

- โรงแรมในเครือ Riz-Carlton ยินยอมให้พนักงานที่ได้รับมอบหมายใช้จ่ายเงินได้ถึง 2,000 เหรียญสหรัฐ เพื่อแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับผู้เข้าพักในโรงแรมของตน

- บริษัท Zylec ในมลรัฐมิชิแกน สหรัฐอเมริกา ผู้ผลิตเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์